

NORGES HØYESTERETT

Den 4. februar 2014 avsa Høyesterett dom i

HR-2014-00247-A, (sak nr. 2013/1839), sivil sak, anke over dom,

Hans Svarstad Hansen

(advokat Stein Owe)

mot

Thomas Johnsson Förvaltning AB

(advokat Arild Karlsen – til prøve)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Matningsdal**: Saken gjelder spørsmål om det er inngått bindende avtale om kjøp av 70 prosent av aksjene i Strømstad Marina AB. Spørsmålet er om kjøperen kan gjøre gjeldende et signeringsforbehold, slik at bindende avtale forutsetter at begge parter har undertegnet et omforent avtaleutkast.
- (2) Advokat Nils Christian Jegersberg, som blant annet driver meglervirksomhet innenfor Weibull AS, var i mars 2007 i kontakt med Hans Svarstad Hansen om mulige oppdrag. Svarstad Hansen har i flere tiår drevet næringsvirksomhet hovedsakelig basert på eiendomsutvikling. I april 2008 henvendte Jegersberg seg deretter skriftlig til Svarstad Hansen, hvor han refererte til en telefonsamtale hvor Svarstad Hansen skulle ha opplyst at han var "interessert i eiendommer ved sjøen på strekningen Kristiansand – Svenskegrensen samt Sverige, Danmark og Tyskland". Henvendelsen var vedlagt et utkast til en detaljert oppdragsavtale som blant annet også regulerte det vederlaget som i tilfelle skulle tilfalle Weibull AS. Svarstad Hansen undertegnet aldri denne avtalen.
- (3) I en e-post til Svarstad Hansen 2. juni 2009 opplyste Jegersberg at han i oktober 2008 hadde vært i kontakt med den daglige lederen og eieren av Strømstad Marina,

Thomas Jonsson. Samme sommer var Svarstad Hansen en tur i Strømstad hvor han befarte marinaen og hilste på Jonsson. Etter dette gikk Jegersberg videre med saken, og i mai 2010 forela han Svarstad Hansen et utkast til brev som skulle sendes til Thomas Jonsson og Sture Jessing, styremedlem i Strømstad Marina AB. I en e-post 27. mai 2010 til Jegersberg ba Svarstad Hansen blant annet om følgende endring i brevet:

"Det ser forholdsvis greit ut men klok av skade (tvist i fjor) ønsker jeg en tilføyelse rundt at inntil ev avtale er tegnet skal det være mulig å trekke seg uten at forpliktelser utløses."

- (4) Dagen etter, 28. mai 2010, sendte Jegersberg en e-post til Jonsson og Jessing hvor første avsnitt har følgende innhold:
- "Jeg viser til våre samtaler, befaringer, oversendte dokumenter og vårt seneste møte i Strømstad 13. d.m. og kan bekrefte at Hans ønsker å gå videre i forhandlinger om kjøp under full konfidensialitet som forutsatt særlig i forhold til kommunen og under den forutsetning at ingen av partene har krav mot den annen dersom forhandlinger ikke fører frem til en signert avtale" (uthevet her).***
- (5) Det uttales videre at Svarstad Hansen også ville kunne forhandle om finansiering for utvikling av marinaprojektet, og at han gjerne ville ha Jonsson med som "drifter" i en periode og på eiersiden som minoritetsaksjonær.
- (6) På grunnlag av påfølgende kontakt med Jonsson/Jessing på vegne av Thomas Johnsons Förvaltning AB på den ene siden og Svarstad Hansen på den andre utarbeidet Jegersberg et detaljert avtaleutkast på 13 sider. Utkastet ble den 9. september 2010 drøftet på et møte i Oslo hvor de fire personene deltok. Svarstad Hansen skulle i henhold til dette utkastet overta 70 prosent av aksjene i selskapet. Det er opplyst at partene under møtet oppnådde enighet om alle sentrale punkter i avtalen.
- (7) Etter møtet utarbeidet Jegersberg et nytt avtaleutkast som ble oversendt Jonsson/Jessing 30. november 2010. I det nye utkastet var det presisert at kjøpesummen skulle være 70 prosent av 55 millioner svenske kroner fratrukket konsernets gjeld per 31. august 2010. Etter årsskiftet utarbeidet Jegersberg et tredje avtaleutkast hvor det fremgikk at på bakgrunn av konsernets gjeld per 31. desember 2010 skulle Svarstad Hansen betale 24,5 millioner svenske kroner for aksjeposten.
- (8) Begge parter forela avtaleutkastet for hver sin advokat for gjennomgang. Det førte til at det ble foretatt endringer i bestemmelsene om tvisteløsning. Videre gjennomførte Jegersberg i henhold til avtaleutkastet punkt 9 den 25. februar 2011 en due diligence av selskapet. Jonsson undertegnet deretter i begynnelsen av mars 2011 avtalen. Etter at den var oversendt Jegersberg, videresendte han utkastet 8. mars 2011 til Svarstad Hansen for undertegning.
- (9) En e-post 15. februar 2011 fra Svarstad Hansen til Jegersberg viser at som følge av helsesituasjonen og den totale arbeidsbyrden, vegret Svarstad Hansen seg mot å inngå avtalen, og han uttaler at "meldingen til Strømstad burde inneholdt informasjon om at jeg fortsatt heller mot ikke å gjennomføre innkjøpet". Saken inneholder ingen opplysninger om at Jegersberg videreformidlet denne opplysningen. Etter å ha mottatt den signerte avtalen, skrev Svarstad Hansen den 11. mars 2011 til Jegersberg at han som følge av helsesituasjonen ikke kunne gå videre med planene om å investere i marinaen. Jegersberg hadde 29. mars 2011 et møte med de svenske motpartene, og partene, sammen med

Jegersberg, gjennomførte et møte i Oslo i månedsskiftet mars/april 2011. I sin forklaring for Høyesterett har Jessing opplyst at formålet var å "få affären i hamn". Det må legges til grunn at de svenske motpartene i alle fall på dette tidspunktet var kjent med Svarstad Hansens vegring mot å undertegne avtalen.

- (10) Da Svarstad Hansen fortsatt nektet å undertegne avtalen, henvendte Jonsson seg til advokat Arild Karlsen, som i et brev datert 23. mai 2011 ba Svarstad Hansen undertegne avtalen. Svarstad Hansen nektet fortsatt å undertegne, og advokat Karlsen gjentok da kravet i et brev av 27. mai 2011. Svarstad Hansen besvarte den 1. juni 2011 denne henvendelsen ved en e-post hvor han blant annet uttalte:

"I tillegg har jeg tydelig fremført at noen avtale om innkjøp ikke var inngått før slik var signert av partene – og det er forslaget ikke. Videre har jeg uttrykt motforestillinger og sagt at jeg ikke var klar for noen bindende avtale gjentatte ganger under hele prosessen."

- (11) Thomas Johnsson Förvaltning AB ved styrets leder Thomas Jonsson anla deretter i mars 2012 sak ved Oslo tingrett mot Svarstad Hansen med krav om at han skulle pålegges å betale 24,5 millioner svenske kroner mot overtakelse av 70 prosent av aksjene i Strømstad Marina AB. Videre anla Jegersberg i juni 2012 sak mot ham med krav om betaling av honorar for utført meglerarbeid.

- (12) Oslo tingrett, som forente de to sakene til felles behandling, jf. tvisteloven § 15-6, avsa 23. januar 2013 dom med slik domsslutning for så vidt gjelder tvisten mellom Thomas Johnsson Förvaltning AB og Svarstad Hansen:

- "1. Hans Svarstad Hansen frifinnes.**
- 2. Thomas Johnsson Förvaltning AB ved styrets leder betaler 115 200 – etthundreogfemtentusentohundre – kroner i sakskostnader til Hans Svarstad Hansen."**

- (13) Svarstad Hansen ble også frifunnet i det andre søksmålet og tilkjent 81 000 kroner i sakskostnader.

- (14) Begge dommene ble anket til Borgarting lagmannsrett, som 19. juni 2013 avsa dom med slik domsslutning for så vidt gjelder tvisten mellom Thomas Johnsson Förvaltning AB og Svarstad Hansen:

- "1. Hans Svarstad Hansen er bundet av avtalen med Thomas Johnsson Förvaltning AB.**
- 2. Hans Svarstad Hansen dømmes til å betale Thomas Johnsson Förvaltning AB et beløp stort SEK 24,5 mill. med tillegg av lovlig forsinkelsesrente fra forliksklagens forkynnelse mot overtakelse av 70 % av aksjene i Strømstad Marina AB.**
- 3. Hans Svarstad Hansen dømmes til innen 2 – to – uker å betale sakskostnader til Thomas Johnsson Förvaltning AB med 161 928 – etthundreogsekstientusennihundreogtjueåtte – kroner for lagmannsretten, og 230 750 – tohundreogrettitatusensjuhundreogfemti – kroner for tingretten."**

- (15) Jegersberg ble videre tilkjent honorar med 333 519 kroner samt 277 720 kroner i sakskostnader for de to instansene.

- (16) Svarstad Hansen har anket lagmannsrettens dom i begge sakene til Høyesterett. I tvisten med Thomas Johnsson Förvaltning AB gjelder anken lagmannsrettens rettsanvendelse og bevisbedømmelse. Det er også gjort gjeldende en subsidiær anførsel om saksbehandlingsfeil. Høyesteretts ankeutvalg har tillatt anken fremmet for så vidt gjelder lagmannsrettens rettsanvendelse og bevisbedømmelse. På grunn av sammenhengen mellom de to sakene, er behandlingen av den andre saken stanset, jf. tvisteloven § 16-18.
- (17) Saken står i det alt vesentlige i samme stilling som for tingretten og lagmannsretten. Jeg nevner at Thomas Jonsson døde før hovedforhandlingen i tingretten.
- (18) Den ankende part, *Hans Svarstad Hansen*, har i korte trekk anført:
- (19) Det anføres at han ved advokat Jegersbergs e-post 28. mai 2010 tok et uttrykkelig forbehold om at bindende avtale mellom partene var betinget av at et fremforhandlet avtaleutkast ble undertegnet. Han kunne dermed avslå å undertegne utkastet uten å måtte gi noen nærmere begrunnelse for avslaget.
- (20) Videre bestrides det at forbeholdet er bortfalt av de grunnene som er påberopt av motparten, og som gjengis under ankemotpartens anførsler.
- (21) Hans Svarstad Hansen har nedlagt denne påstand:
- "1. **Tingrettens dom i sak nr. 12-056358TVI-OTIR/06 stadfestes.**
  2. **Hans Svarstad Hansen tilkjennes saksomkostninger for lagmannsrett og Høyesterett."**
- (22) Ankemotparten, *Thomas Johnsson Förvaltning AB*, har i korte trekk anført:
- (23) Det bestrides at det aktuelle utsagnet i advokat Jegersbergs e-post 28. mai 2010 kan tolkes som et forbehold om at bindende avtale først er inngått når et fremforhandlet avtaleutkast er undertegnet av begge parter. En naturlig tolking tilsier at Svarstad Hansen utelukkende tok forbehold mot å måtte betale erstatning dersom forhandlingene ikke førte til en avtale mellom partene.
- (24) Dersom det omstridte utsagnet likevel i utgangspunktet tolkes som anført av Svarstad Hansen, anføres det subsidiært at det er bortfalt av flere ulike grunner:
- (25) For det første skulle forbeholdet ha vært uttrykkelig gjentatt i avtaleutkastet om Svarstad Hansen ønsket å opprettholde det. Den andre selvstendige bortfallsgrunnen er at forbeholdet hadde oppfylt sitt formål da partene under møtet 9. september 2010 ble enige om alle sentrale punkter i avtalen. For det tredje falt forbeholdet bort da Jonsson etter 9. september 2010 innrettet seg på at avtalen ville bli inngått. Videre, og for det fjerde, må forbeholdet også anses bortfalt da Svarstad Hansen forela avtaleutkastet for en advokat for kvalitetssikring, og det deretter ble gjennomført due diligence. Endelig, og for det femte, er det anført at forbeholdet er bortfalt som følge av passivitet, idet det først ble påberopt 1. juni 2011.
- (26) Thomas Johnsson Förvaltning AB har nedlagt denne påstand:

- "1. Anken forkastes.
2. Thomas Johnsson Förvaltning AB tilkjennes saksomkostninger for Høyesterett."

(27) *Mitt syn på saken*

(28) Jeg er kommet til at anken fører fram.

(29) Utgangspunktet og hovedregelen i norsk rett er at det ikke gjelder noe formkrav ved inngåelse av avtaler. Denne rettsstilstanden har førstvoterende i Rt. 1998 side 946 beskrevet slik (side 958):

"Muntlige avtaler er bindende med mindre annet følger av lov, avtale eller er forutsatt mellom partene. Høyesterett har i flere avgjørelser ut fra en konkret vurdering lagt til grunn at partene blir bundet når de er blitt enige om alle vesentlige punkter i en avtale, selv om ikke alle forhold er avklart og undertegnet avtale ikke foreligger, jf Rt. 1987 side 1205, Rt. 1991 side 1171 og Rt. 1996 side 415. Det er ikke rettslig grunnlag for generelt å kreve skriftlighet i mer sammensatte avtaleforhold, men forhandlingssituasjonen kan i slike tilfelle føre til at partene gjensidig forutsetter et endelig utkast og undertegning før de blir bundet. Dette kan eksempelvis være tilfelle hvor flere deltar i forhandlingene på partenes vegne eller hvor partene er fra to eller flere land."

(30) Denne rettsstilstanden innebærer altså at man, selv ved mer kompliserte forhandlinger, kan risikere å bli ansett bundet til en avtale uten selv å være oppmerksom på at forhandlingene har nådd et slikt stadium. Ved kontraktsforhandlinger kan det dermed være et legitimt behov for å forbeholde seg at bindende avtale forutsetter partenes signatur. En slik adgang har også en retts teknisk fordel ved at den bidrar til å forhindre uklarhet med hensyn til når bindende avtale er inngått.

(31) Etter avtaleloven § 1 kommer ikke bestemmelsene i lovens første kapittel til anvendelse dersom "andet følger av retshandelen eller av handelsbruk eller anden sedvane". Dette innebærer blant annet at partene kan avtale en annen avtaleprosedyre enn hva som ellers ville følge av avtaleloven. Jeg finner det etter dette klart at partene bindende kan avtale at avtale først er inngått når den er undertegnet av begge parter. Dette er også uttrykkelig forutsatt i Rt. 1998 side 946 på side 958 og i Rt. 2011 side 410 avsnitt 70.

(32) Jeg legger videre til grunn at til tross for bestemmelsen i avtaleloven § 7 som regulerer hvor lenge et løfte fritt kan tilbakekalles, må det aktuelle kapitlets deklarasjon karakter innebære at en part ensidig kan oppstille et vilkår om at bindende avtale forutsetter undertegning. Se også Krüger i Festskrift til Lars Gorton, 2007 side 261 flg. på side 262. Men dersom en part ensidig tar et slikt forbehold, tilsier hensynet til gjensidighet at det også må kunne påberopes av motparten slik at begge parter står fritt inntil begge har undertegnet avtalen. Jeg forstår Krüger: Norsk Kontraktsrett, 1991, side 43–44 slik at han inntar samme standpunkt. Jeg tilføyer at det aktuelle forbeholdet, så langt det rekker, etter ordlyden omfatter begge parter.

(33) Konsekvensen av et vilkår om undertegning som forutsetning for avtalebinding, er at man står "helt fritt til å forkaste eller godta forhandlede og fullstendige utkast til avtaler", jf. Rt. 1998 side 946 på side 958. Det kreves altså ingen nærmere begrunnelse. Hensynet til lojalitet i avtaleforhold tilsier dermed at det må oppstilles et klarhetskrav. Etter mitt syn går imidlertid lagmannsretten for langt når den uttaler at vilkåret må uttrykkes "særdeles

klart og tydelig". Mitt syn er at dersom man ikke uttrykkelig uttaler at man ikke vil være bundet før avtalen er undertegnet, må det i alle fall kreves at man uttrykker seg såpass tydelig at motparten ved vanlig oppmerksomhet og aktsomhet kan forstå at det er stilt et slikt vilkår. Og dersom vilkåret først oppstilles etter at partene har kommet et stykke ut i forhandlingsprosessen, vil kravet til tydelighet generelt lett skjerpes.

- (34) I vår sak ble det, som nevnt, allerede i Jegersbergs e-post 28. mai 2010 uttalt at forhandlingene skulle skje "under den forutsetning at ingen av partene har krav mot den annen dersom forhandlinger ikke fører frem til en signert avtale". Ankemotparten har ikke bestridt at de var kjent med dette sitatet, men bestrider at de forstod at formålet var å utsette tidspunktet for binding til avtalen var undertegnet av begge parter. At dette var Svarstad Hansens formål fremgår derimot uttrykkelig av hans e-post til Jegersberg som er sitert foran. Men da det ikke kan legges til grunn at partene hadde en felles forståelse om innholdet av den aktuelle klausulen, må innholdet fastlegges på grunnlag av en normal forståelse av avtalens ord og uttrykk – altså en objektiv tolking.
- (35) Etter min mening tilsier allerede ordlyden i e-posten 28. mai 2010 at bindende avtale forutsatte partenes underskrift. Videre gjaldt forhandlingene overtakelse av aksjemajoriteten i en større svensk marina, og hvor Svarstad Hansen ved en eventuell avtale måtte investere et betydelig millionbeløp. Dessuten fremgikk det av e-posten at han så for seg en utvikling av marinaen i samarbeid med Thomas Jonsson, som han ønsket skulle fortsette som minoritetsaksjonær. Videre fremgikk det uttrykkelig at han ønsket at Jonsson i alle fall skulle fortsette som "drifter en gitt periode". I en slik situasjon ligger det i sakens natur at en eventuell avtale måtte inngås skriftlig. Av den grunn tilsier en naturlig tolking av Svarstad Hansens forbehold at han tok sikte på noe *ut over* dette.
- (36) Lagmannsretten har forstått forbeholdet slik at "Svarstad Hansen kunne trekke seg fra forhandlingene på et hvilket som helst tidspunkt, og uten noe prekontraktuelt ansvar, inntil full enighet var oppnådd, men i det øyeblikk hans siste innvendinger mot avtalens innhold var blitt akseptert av Thomas Johnsson Förvaltning AB, må forhandlingene anses å ha ført frem til en avtale". Etter min mening er det ikke grunnlag for denne tolkingen av forbeholdet: Rett nok kan det ikke generelt utelukkes at en part etter omstendighetene kan pådra seg erstatningsansvar ved ikke å fullføre forhandlingene til en bindende avtale. Men den klare hovedregelen er at man ikke pådrar seg erstatningsansvar ved å avslå å inngå avtale. Når da den svenske motparten i denne saken i forhandlingsfasen utelukkende skulle foreta handlinger som er et ordinært ledd i en kontraktsforhandling, fremstod et eventuelt erstatningsansvar for Svarstad Hansen som en høyst teoretisk mulighet. Og de investeringene som var antydnet i henvendelsen 28. mai 2010, forutsatte at det ble inngått bindende avtale.
- (37) Jeg finner det etter dette klart at en naturlig forståelse av forbeholdet var at bindende avtale først skulle foreligge når et fremforhandlet avtaleutkast var undertegnet av begge parter. I denne sammenheng viser jeg til at et forbehold av denne karakter ikke er spesielt for Norge. Det kan for det første vises til UNIDROIT Principles 2010 artikkel 2.1.13 som fastsetter at "[w]here in the course of negotiations one of the parties insists that the contract is not concluded until there is agreement on specific matters *or in a particular form*, no contract is concluded before agreement is reached on those matters or in that form" (uthevet her). Og for svensk retts vedkommende uttaler Jan og Christina Ramberg i Allmän avtalsrätt, 2010 side 95 at "[v]id vissa typer av transaktioner (t.ex. större företagsförvärv) är det så vanligt förekommande att parterna inte anser sig bundna innan

de signerat ett kontrakt, att avtalad skriftform antagligen följer av handelsbruk". Mot denne bakgrunn kunne ikke et forbehold om at bindende avtale forutsatte partenes underskrift fremstå som unaturlig for en svensk motpart.

- (38) Min konklusjon er etter dette at forbeholdet i e-posten 28. mai 2010 skal forstås slik at bindende avtale forutsatte at avtaleutkastet ble undertegnet av begge partene. Svarstad Hansen kunne dermed, forutsatt at det ikke under forhandlingsprosessen har skjedd noe som medfører at forbeholdet er bortfalt, avslå å inngå avtalen uten noen nærmere begrunnelse. Spørsmålet blir dermed om det har inntruffet omstendigheter som gjør at forbeholdet ikke kan gjøres gjeldende.
- (39) Dersom et forbehold som det foreliggende skal anses bortfalt, må det etter min mening kreves klare holdepunkter for at det har skjedd. Ellers ville formålet – å skape trygghet med hensyn til når det foreligger bindende avtale – lett kunne bli forspilt. De påberopte bortfallsgrunnene må vurderes mot denne rettslige bakgrunnen.
- (40) Med dette rettslige utgangspunktet må det være åpenbart at forbeholdet ikke falt bort fordi det ikke ble gjort i avtaleutkastet. Et slikt krav ville være en ren felle for den som har tatt forbeholdet.
- (41) Den andre innsigelsen, at forbeholdet falt bort allerede 9. september 2010 fordi formålet var oppfylt når det ble oppnådd enighet om nærmest alle avtalens detaljer, kan klart heller ikke føre fram. Jeg nøyer meg med å vise til at formålet med et signeringsforbehold er å gi partene mulighet for en etterfølgende vurdering av forhandlingsresultatet og å skape klarhet med hensyn til når det foreligger en bindende avtale. Dersom denne anførselen ble tatt til følge, ville forbeholdet ha liten praktisk betydning.
- (42) Jeg finner det videre klart at forbeholdet heller ikke falt bort ved at Svarstad Hansen foretok en kvalitetssikring av avtaleutkastet, og ved at det ble foretatt en due diligence. Begge deler inngikk som en naturlig del av grunnlaget for Svarstad Hansens vurdering av om han skulle inngå avtalen. Med samme begrunnelse som foran kan heller ikke denne innsigelsen føre fram.
- (43) En fjerde innsigelse er, som nevnt, at forbeholdet er falt bort fordi Jonsson innrettet seg på at det var oppnådd enighet om avtalevilkårene. Heller ikke denne anførselen kan føre fram. Svarstad Hansen har forklart at han i desember 2010 reiste til Strømstad hvor han besøkt marinaen sammen med Jonsson. Dessuten har Jonsson, i likhet med Svarstad Hansen, fått avtaleutkastet kvalitetssikret av advokat og i tillegg tilrettelagt materialet for due diligence som han selv deltok i. Noen investeringer i marinaen med sikte på et salg av aksjemajoriteten til Svarstad Hansen er ikke opplyst. Det er altså ikke gjort gjeldende noen innrettelseshandlinger ut over det som er en naturlig del av en forhandlingsprosess. I en slik situasjon er forbeholdet klart ikke bortfalt, og det er ikke nødvendig å gå inn på hva resultatet ville ha blitt om Jonsson hadde foretatt investeringer i marinaen i tillit til at Svarstad Hansen ville undertegne avtaleutkastet.
- (44) Anførselen om at forbeholdet er bortfalt ved passivitet fordi Svarstad Hansen først påberopte det 1. juni 2011, kan klart heller ikke føre fram. Slik denne saken ligger an, finner jeg ikke grunn til å gå inn på om og i tilfelle under hvilke omstendigheter et signeringsforbehold overhodet kan falle bort ved passivitet. For min avgjørelse av denne saken er det tilstrekkelig å vise til at Jonsson/Jessing allerede ved møtet i månedsskiftet

mars/april 2011 må ha blitt kjent med Svarstad Hansens vegring mot å inngå avtalen. At han da ventet i to måneder med i tillegg å vise til forbeholdet, kan klart ikke medføre at det er bortfalt.

- (45) Anken har etter dette ført fram, og jeg er kommet til at Svarstad Hansen må tilkjennes sakskostnader både for lagmannsretten og Høyesterett, idet jeg ikke kan se at det er grunnlag for å gjøre unntak med hjemmel i tvisteloven § 20-2 tredje ledd. For lagmannsretten har advokat Owe krevd dekket et salær med 43 200 kroner for så vidt gjelder saken mot Thomas Johnsson Förvaltning AB. Dette beløpet tilkjennes. For Høyesterett er det krevd et salær på 360 800 kroner. Etter min mening utgjør nødvendige kostnader til forberedelse og prosedyre i denne saken 200 000 kroner. Med tillegg av utgifter med 37 313 kroner tilkjennes det etter dette 237 313 kroner for behandlingen i Høyesterett. Samlet omkostningsbeløp utgjør etter dette 280 513 kroner.
- (46) Jeg stemmer for denne

D O M:

1. Tingrettens dom stadfestes.
2. I sakskostnader for lagmannsretten og Høyesterett betaler Thomas Johnsson Förvaltning AB til Hans Svarstad Hansen 280 513 – tohundreogåttitusenfemhundreogtrenten – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dommen.

- (47) Dommer **Stabel:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (48) Dommer **Bergsjø:** Likeså.
- (49) Dommer **Normann:** Likeså.
- (50) Dommer **Gjølstad:** Likeså.
- (51) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. Tingrettens dom stadfestes.
2. I sakskostnader for lagmannsretten og Høyesterett betaler Thomas Johnsson Förvaltning AB til Hans Svarstad Hansen 280 513 – tohundreogåttitusenfemhundreogtrenten – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dommen.

Riktig utskrift bekreftes: